

GLÓRIÁS ASSZONYOK

Kávéházban, uccán, baráti körben
nők jönnek-mennek előttem, köröttem,
ismerősök... egy korszak: egy család...
Nők, híres nők... S minduntalan eszembe
jut a férfi, aki őket szerette,
egy híres költő, egy halott barát.

Ilyenkor mindig elrémít az élet:
egy-egy vacogó, testtelen kísértet
emlékét érzem minden ittmaradt
lányban, asszonyban, kedves ismerősben,
halottaimét, akik egyre többen
porladnak már a férges föld alatt.

S őket látom, a férfiakat, őket;
az elment férjeket és szeretőket,
roncs vázak forró pillanatait,
a hús melegét, háláját, bizalmát,
vágyukat, mellyel e nőket akarták,
s a borzalmat, hogy minden elmulik.

És szólok (némán s ahogy egy bolond szól):
— Mit őriztek, nők, halottaitokból?
Hogy mersz élni, feleség, szerető?...
És nézem őket, (ahogy egy bolond néz)
s látom, hogy nyul feléjük sok halott kéz
s hogy vetkőzik csontvázzá a jövő.

S úgy fáj a halál, hogy bűn lesz az élet.
És már vádolva és gyűlölve nézek
rátok, szegény, glóriás asszonyok,
s a máglyát hívom, a keleti máglyát...
Aztán kijózanodom: — Eh, számárság!...
És mosolyogva kezet csókolok.

Vigasztalj, ész! és te, önzés!... A kézcsók
azt súgja, hogy sok gyönyört, sokat és jót
kaptak ők (igen, jót is) töletek...
Nézlek, nők, mint isten közvetítőit,
ki mindig csak az élettel törődik,
és megbocsátom a bűnösöket.

(Budapest).

Szabó Lőrinc.